

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyně Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. V. T., toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková, sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna, zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 3. 1. 2025 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 9. 12. 2024, č.j. OAM-1584/BA-BA07-D04-2024,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá nárok na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Napadeným rozhodnutím Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 9. 12. 2024, č. j. OAM-1584/BA-BA07-D04-2024 bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ze dne 25. 11. 2024 tak, že (I.) žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen jako **zákon o azylu**); (II.) řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle § 25 písm. i) zákona o azylu; (III.) státem příslušným k posouzení podané

žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen jako **Dublinké nařízení**), je **Maltská republika (dále jen jako Malta)**.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby namítal žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí, již spatřoval v tom, že ačkoliv byla státem příslušným k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu určena Malta, rozhodl žalovaný o žádosti žalobce tak, že je nepřípustná a řízení o ní zastavil. Žalovaný tedy zastavil řízení, o kterém podle jeho rozhodnutí měla rozhodnout Malta. Řízení o žádosti v důsledku toho není vedeno a Malta ho nemůže dokončit ve smyslu čl. 18 odst. 2 Dublinkého nařízení. Žalobce dále namítal, že i podle žalovaného jsou ubytovací podmínky pro žadatele o mezinárodní ochranu na Maltě nevyhovující a nehygienické. Pokud tedy žalovaný uvedl, že na pokojích je ubytováno až 24 osob, jedná se o systematický nedostatek, ze kterého vyplývá, že žadatelé žijí v podmínkách, které je možno označit za nelidské a ponižující. K otázce přeplněnosti obdobných zařízení – vězeňských cel - se vyjádřil Evropský výbor pro zabránění mučení a nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestání dne 15. 12. 2015 v CPT/INF (2015)44. V odst. 7 je zde kritizováno právě užívání tzv. velkokapacitních ložnic. Žalobce namítá, že za této situace měl žalovaný postupovat podle ust. čl. 3 odst. 2 Dublinkého nařízení. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě dne 13. 1. 2025 žalovaný mimo jiné uvedl, že popírá oprávněnost námitek a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by v průběhu své činnosti porušil některé ustanovení správního řádu či Dublinkého nařízení a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že v případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií stanovených v kapitole III. Dublinkého nařízení, které by určilo příslušnost ČR k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Naopak, dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce a jeho maltského víza, bylo nezbytné aplikovat kritérium dle čl. 12 odst. 4 Dublinkého nařízení. Žalovaný na základě výše zjištěného odeslal dne 2. 12. 2024 maltské straně žádost o přijetí zpět dle Dublinkého nařízení. Dne 3. 12. 2024 obdržel informaci, že Polsko (pozn. soudu: písařská chyba – správně Malta) svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobce uznalo. Žalovaný zůstal tudíž přesvědčen, že napadené rozhodnutí je opřené o bezprostředně závazné Dublinké nařízení a vychází ze zjištěného skutečného stavu věci. V napadeném rozhodnutí dostatečně posoudil i další podmínku uvedenou v čl. 3 odst. 2 Dublinkého nařízení a dospěl k závěru, že v případě Polska (pozn. soudu: písařská chyba – správně Malta) neexistují závažné důvody se domnívat, že zde dochází k systémovým nedostatkům. Pokud by se ovšem během pobytu v této zemi nějaké problémy vyskytly, má žalobce možnost obrátit se s žádostí o pomoc na příslušné tamní orgány či instituce. Žalovaný současně konstatoval, že Polsko (pozn. soudu: písařská chyba – správně Malta) je povinně objektivně a nestranně v soulad se základními zárukami a zásadami evropského azylového acquis

posoudit žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany. S ohledem na výše uvedené žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV.

Replika žalobce

4. V replice ze dne 17. 1. 2025 žalobce namítl, že Malta rozhodla o převzetí jeho žádosti o mezinárodní ochranu v jiné procesní situaci, v době, kdy řízení ještě probíhalo. Maltě nebylo známo, že ČR poté řízení proti vůli žalobce zastaví. Podle žalobce by Malta postupovala jinak, pokud by věděla, že ČR později sama rozhodne tak, že řízení zastaví. Žalovaný nijak nevysvětluje jak a podle jakého právního předpisu může Malta pokračovat v řízení, které žalovaný pravomocně zastavil.

V.

Opětovná žádost žalobce o přiznání odkladného účinku žalobě

5. Žalobce podal dne 10. 2. 2024 opětovnou žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, již se však soud nezabýval za situace, kdy již měl v úmyslu rozhodnout ve věci samé. V té souvislosti již byla tato žádost bezpředmětná, neboť pozbyla zamýšleného účelu, jímž je ochrana žalobce před negativními důsledky napadeného rozhodnutí do doby, než soud rozhodne o věci samé.

VI.

Posouzení věci soudem

6. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
7. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

VII.

Rozhodnutí soudu

8. Žaloba je nedůvodná.
9. Soud na úvod své argumentace shledává nezbytným vymezit hlavní cíl dublinského systému pro další část rozhodnutí. V této souvislosti odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 17. 4. 2018, č. j. 60 Az 80/2017-95, kde soud vyslovil, že: *„Hlavním smyslem existence nařízení Dublin III je rychlé určení členského státu příslušného k vyřízení žádosti o mezinárodní ochranu, neboť je žádoucí, aby řízení vedl jediný stát, a aby řízení proběhlo co nejrychleji v zájmu žadatele, který po dobu řízení setrvává v právní nejistotě. Není tedy možné ani žádoucí, aby se orgán vedoucí řízení podle nařízení Dublin III zabýval veškerými skutečnostmi daného případu, nýbrž je povinen se zabývat toliko skutečnostmi relevantními k posouzení příslušnosti členského státu.“* Na základě výše uvedeného tak lze tvrdit, že dublinský systém neslouží k řešení pobytové situace žalobce, nýbrž k vyřešení místní příslušnosti v záležitostech žádostí o mezinárodní ochranu.
10. Podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu *„Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, je-li k posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany příslušný jiný členský stát Evropské unie.“*

11. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „Řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
12. Podle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení „Pokud je žadatel držitelem pouze jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před méně než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před méně než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, použijí se odstavce 1, 2 a 3, dokud žadatel neopustil území členských států.

Pokud je žadatel držitelem jednoho nebo více povolení k pobytu, jejichž platnost skončila před více než dvěma roky, nebo jednoho či více víz, jejichž platnost skončila před více než šesti měsíci a na základě nichž mohl vstoupit na území členského státu, a pokud žadatel neopustil území členských států, je příslušný členský stát, ve kterém byla podána žádost o mezinárodní ochranu.“
13. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a řešil, zda byly naplněny podmínky pro postup dle čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Již v průběhu správního řízení byla zjištěna skutečnost, že žalobce disponuje maltským vízem č. 000714280, a s platností do 29. 7. 2024. Žalobce požádal o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 25. 11. 2024. S ohledem na výše uvedené žalovaný následně požádal dne 2. 12. 2024 Maltu o posouzení své odpovědnosti za žádost o mezinárodní ochranu, podanou žalobcem na území ČR. Dne 3. 12. 2024 Malta přijala svou odpovědnost za žalobce. Na základě uvedeného dospěl soud k závěru, že v případě žalobce byl správně aplikován čl. 12 odst. 4 Dublinského nařízení. Ostatně tato skutečnost není žalobcem jakkoliv rozporována.
14. Hlavní námitka žalobce směřovala proti způsobu rozhodnutí žalovaného, který zastavil řízení o žádosti žalobce, čímž měl znemožnit následně Maltě o této žádosti rozhodnout, čímž učinil celé rozhodnutí o předání bezpředmětné. Dle zákona o azylu je každá žádost o mezinárodní ochranu posuzována z hlediska její přípustnosti. Pakliže v daném případě byly splněny podmínky pro předání žalobce na Maltu dle přímo aplikovatelného Dublinského nařízení, jakož to členského státu EU příslušného k posuzování žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu, spatřoval žalovaný splněné podmínky pro označení žádosti žalobce za nepřijatelnou dle ustanovení § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu správně. V takovém případě je poté žalovaný obligatorně povinen řízení o žádosti zastavit dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu. K tomu soud odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 8. 2007, sp. zn. 62 Az 58/2006, kde uvedl: „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná a správní řízení se zastaví dle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jestliže Žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice je podána do šesti měsíců od skončení platnosti víza uděleného žalobci jiným státem Evropské unie (Polskou republikou).“ A dále soud odkazuje na bohatou a ustálenou judikaturu NSS k téže otázce aplikace ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu na obdobné případy, kdy předmětem řízení bylo určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Nutno také podotknout, že dochází k zastavení řízení toliko o žádosti podané v ČR, což nijak nebrání podat novou žádost v příslušném státě, aniž by se cizinec vystavoval riziku posouzení jeho žádosti jako opakované nebo další opakované. V tomto směru soud odkazuje na dokument Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Malta - založený ve správním spise na čl. 68-70, který konkrétně na čl. 69 jasně popisuje následnou proceduru žádosti o mezinárodní ochranu po předání žadatele v rámci Dublinského nařízení. Z tohoto dokumentu poté vyplývá, že po předání může cizinec na Maltě podat žádost u Agentury pro mezinárodní ochranu. Imigrační pracovníci na letišti informují předávané cizince ústně a v případě potřeby za pomoci tlumočníka o možnosti

zajít osobně na Agenturu zahájit nebo pokračovat ve vyřizování žádosti na Maltě. Pro případ, kdy cizinec před tím nikdy žádost o mezinárodní ochranu na Maltě nepodal, je uvedena také adresa Agentury (tento dokument byl rovněž součástí seznámení žalobce s podklady pro rozhodnutí dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád).

15. Soud také odkazuje na čl. 18 Dublinského nařízení, dle něhož je členský stát příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podle tohoto nařízení povinen převzít žadatele o mezinárodní ochranu, který podal žádost v jiném členském státě a dokončit posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Z výše uvedeného článku poté plyne povinnost Malty převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto hlediska je tak irelevantní, zda řízení o žádosti o mezinárodní ochranu podané v ČR bylo ukončeno pravomocným rozhodnutím. Z tohoto hlediska je poté nedůvodná i námitka žalobce, že sdělení se souhlasem Malty o přijetí žalobce zpět bylo učiněno za jiné situace, kdy bylo řízení o žádosti žalobce stále probíhající.
16. Dále se soud zabýval otázkou, zda na Maltě nedochází k systémovým nedostatkům. Předně posuzoval, zda si žalovaný pro tyto účely opatřil dostatek objektivně vypovídajících podkladů. Po přezkoumání této části napadeného rozhodnutí dospěl soud k závěru, že v případě Malty nejsou známy systémové nedostatky, které by bránily předání žalobce; žalovaný si za tímto účelem opatřil rovněž dostatek podkladů. Žalovaný vycházel zejména z Informace OAMP Malta, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 17. ledna 2020 a dokumentu Information on procedural elements and rights of applicants subject to a Dublin transfer to Malta. Rovněž uvedl, že na úrovni Evropské unie, ať již jejích jednotlivých výkonných orgánů či Evropského soudního dvora, ani ze strany Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku, nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí pro členské státy Evropské unie nebo Rady Evropy, které by jednoznačně deklarovalo systematické nedostatky řízení ve věci mezinárodní ochrany a přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu na Maltě dosahující dokonce rizika nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu Listiny základních práv Evropské unie. Rovněž Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, jako nejvyšší orgán odpovědný za dohled nad dodržováním a naplňováním Úmluvy o právním postavení uprchlíků z roku 1951 a Newyorského protokolu z roku 1967 nevydal žádné stanovisko, požadující, aby se členské státy Evropské unie zdržely transferu žadatelů o mezinárodní ochranu na Maltu, jak to učinil například zcela jednoznačně v případě Řecka. V průběhu správního řízení žalobce neuváděl žádné systémové nedostatky, jimiž by měl azylový systém na Maltě trpět, a proto se neměl žalovaný k čemu konkrétně vyjádřit. S ohledem na uvedené považuje soud poté způsob, jímž žalovaný posoudil rizika systémových nedostatků obecně, za dostatečnou.
17. Co se týče žalobcem shledaných jednotlivých nedostatků, uplatněných až nyní v žalobě, konstatuje soud následující. Ze zprávy Informace OAMP Malta, Azylový systém: řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky ze dne 17. ledna 2020 vyplývá, že situace okolo ubytování žadatelů o mezinárodní ochranu na Maltě trpí dílčími nedostatky, zejména tedy v části týkající se hygieny a počtu ubytovaných v jedné místnosti v ubytovacích střediscích. Nelze však dojít na základě těchto informací k závěru, že by tyto nedostatky dosahovaly takové intenzity, aby je bylo možné hodnotit jako nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. V této souvislosti pak soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. května

2018, č.j. 9 Azs 17/2018 - 28, v němž soud mimo jiné uvedl: [9] *V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otrěsená v důsledku migrační krize. Například v rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech zn. C-411/10 a C 493/10, je konstatováno, že „[z] přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.“ Lze tedy dovodit, že dodržování základních lidských práv členskými státy je vyvratitelná domněnka, přičemž v případě většiny členských zemí tato domněnka vyvrácena nebyla.“ Rovněž z téže zprávy vyplývá zájem Malty na zlepšení těchto nedostatků.*

18. Odkázat lze rovněž na jiný rozsudek NSS ze dne 21. 3. 2018, č. j. 2 Azs 33/2018 - 20, (jehož závěry lze plně aplikovat i na nynější případ žalobce) v němž soud řešil situaci v Rumunsku a dospěl zde k závěru, že uplatněné námitky „nasvědčují tomu, že rumunský azylový systém není dokonalý a jsou v něm oblasti, které lze zlepšit. To však platí pro prakticky jakýkoli stát EU, jen v různé míře. Tyto nedostatky (i kdyby podstatná část z nich byla skutečně prokázána) nelze ovšem ani náznakem pokládat ve světle výše uvedené judikatury Soudního dvora za tak zásadního charakteru, aby je bylo možné posoudit jako systémové nedostatky, nesoucí s sebou riziko nelidského či ponižujícího zacházení pro žadatele o mezinárodní ochranu“.
19. Jelikož žalobce nepředložil žádná další konkrétní tvrzení týkající se údajných systémových nedostatků v azylovém systému na Maltě, nepovažuje soud jeho argumentaci za způsobitou vyvrátit závěry žalovaného o neexistenci systémových nedostatků v azylovém systému na Maltě. Rovněž ani soud nespatřuje ve vytýkaných skutečnostech týkajících se ubytování natolik závažné nedostatky, aby mohly být interpretovány a hodnoceny jako systémové a natolik intenzivní, aby představovaly nelidské či ponižující zacházení ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení. Nutno podotknout, že soudu je z jeho rozhodovací praxe známo, že žalobcem vytýkané nedostatky lze nalézt ve větší či menší míře v téměř každém členském státě EU, resp. v ubytovacích zařízeních pro žadatele o mezinárodní ochranu, což dokládá i výše citovaný rozsudek NSS pojednávající o těchto nedostacích v Rumunsku.
20. S ohledem na zjištěné skutečnosti neshledal soud nezbytné provádět žalobcem navržený důkaz dokumentem nazvaným Ubytovací plocha připadající na jednoho vězně ve vězeňských zařízeních: Standardy CTP ze dne 15. 12. 2015, neboť tento dokument nepodává žádné informace relevantní k případu žalobce. Jeho obsah se zcela míjí s obsahem napadeného rozhodnutí, a proto by bylo jeho provedení nadbytečné a nevhodné. Jen na okraj soud poukazuje na to, že pobytová zařízení mají volný režim příchodu a odchodu a žadatel není povinen v jejich prostorech trávit většinu dne, jako je tomu v případě cel.
21. Závěrem soud konstatuje, že napadené rozhodnutí zohlednilo veškeré individuální okolnosti případu; žalovaný se rovněž přezkoumatelným způsobem vyjádřil ke všem v řízení vyvstalým okolnostem a tvrzením žalobce, kdy současně vyhodnotil veškeré v úvahu přicházející skutečnosti mající vliv na rozhodnutí ve věci. Z tohoto důvodu dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je zcela správné a žalobu jako nedůvodnou v souladu s ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (**výrok I.**).

VIII.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na

náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 11. února 2025

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně